

SILAY FERENC

Személyes vers

Dsida Jenőnek

*Erős a magány: csőre töltött fegyver,
halántékon ég angyalléptű verssor.
Szelleme szárnyán térdepel az ember,
lelkét szaggatja házsongárdi sírsor.
Ha a Szellemet sötét kútba ássák
osztják testét az oszthatatlan Földnek,
az árulókat otthon-torra várják,
kardok villognak: lelkeket elölnek.
Bodzafa húsben kakukklelkek szólnak,
rigó sárga csőrrel sivít a nyárba,
hazátlan rikoltozás Égi-ólnak:
imáink tornya porlik Euró-várba.
Ó, Szívek Temploma, száz világillat,
a Sas halála előtt a földre száll,
Verecke vízerén vak halász ringat:
a Királyhágón Attila kardja áll.
Hány Zsoltárnak kell égre kapaszkodni,
más nyelven vérezni vihar-homokon?!
Kripták oltárán tovább fohászkodni,
az Idő pecsétje: forró homlokon.*

Szonett Erdélyből

*Jöttem keletről: szembe a Napnak
Se mirtusz se tövis nem védi arcom
Vert szíveken Sámán tüzei harcom
Itatna borral eladna papnak*

*A lélek korsóját széttiporja
Áruló imáit Angyal ha viszi
Jézus és a Három koldus még hiszi
Lehet-e győztes Trianon torja*

*Levágott szárnyú galambországok
Vezértollaitok áldó fényben
Héjazsammal Európa vigyáz rátok*

*Minket megalázni váró éjben
Koszorúba kötve hó és dér ragyog
Ujjak pávabegyére mind ráfagyott*

